

Een dag om nooit te vergeten

Een keer per maand lees ik in onze nabije stad voor aan allochtone kinderen van zo'n 6 à 8 jaar. Gisteren hadden we weer zo'n voorleesafspraak. Met het prachtige weer haalde ik mijn fiets van stal. Oorspronkelijk was ik van plan om in te spelen op het actuele thema van de jeugdbibliotheken : "gevaar". Maar zoals altijd voorzie ik ook een leuke uitsmijter en daarvoor had ik vooraan op de fiets een "shakende" shopping-tas geïnstalleerd, vol van allerlei leuke muziekinstrumentjes voor kinderen. Natuurlijk had ik onderweg veel bekijks van passerende collega-fietsers!

Maar dat dit geen gewone voorleessessie zou zijn stond al vooraf in de sterren geschreven en dit om meer dan één reden.

Het begon allemaal al toen ik mijn fiets parkeerde aan de ingang van het voorleeslokaal en er plots een jonge puber-bijna-jongedame- met een kapsel in schakeringen van fuchsia tot wijnrood hals over kop in volle vaart, rakelings langs mijn fiets naar buiten gestormd kwam. Ik hoorde haar nog net door een GSM met een dramatische stem debiteren: "maar mama, kalmeer je alsjeblieft want nu begin ik ook te wenen" en ze voegde meteen de daad bij het woord. Oei hier was iets aan de hand.

Ondertussen kwamen de meisjes Kirgie en Maloeka, vaste waarden in mijn toehoorderspubliek, al toegelopen om mijn zware shopping tas te helpen dragen (wat een schattige meisjes toch), als het ware vechtend om samen met mij boven de voorleeshoek te mogen installeren. "Ik kom jullie seffens wel halen hoor, ik ben nog veel te vroeg" zei ik hen. Tja na die lange fietstocht had ik wel zin in een kop koffie en die kreeg ik in het buurtcentrum van een vriendelijke jongeman die er echt op stond dat ik die niet betaalde, net zoals de andere bezoekers van dit centrum.

Dan naar het speellokaal op zoek naar Maria, onze coördinator. Kirgie en Maloeka stonden mij er al ongeduldig op te wachten. "Maria is buiten" riepen ze me toe. Ik wandel met het 2tal aan de hand, langs de speeltuin en -och Goddekes toch- ik zie onze fuchsia tiener terug. Ze staat zenuwachtig rond Maria te draaien, terwijl deze nu zelf de GSM aan haar oor houdt. Ik weet meteen dat Maria de mama van de kleurrijke tiener probeert te bedaren, want haar gezicht staat echt niet op "vrolijk". Nadat de mama eindelijk voldoende stoom lijkt afgeblazen te hebben en inhaakt, mag Maria naar een oplossing zoeken voor het drama: de gloednieuwe Samsung smartphone van de kleurrijke jongedame-in-spe is stuk, na een voorval met enkele jongens en nu stelt zich de vraag "gaat de verzekering dit terugbetalen?" En dat was lang niet het enige voorval vandaag, maakte Maria me al blazend duidelijk. "God, ik wou dat ik naar huis kon" zuchtte ze diep. Had het zachte lenteweer de speelvogels

nog wat "vrolijker" dan normaal gemaakt?

Het gekke is dat ik pas een week geleden zelf zo'n ding gekocht heb in "den Aldi" en er minstens 1 zonnige dag in gestoken heb om alles tegoei aan de praat te krijgen! Wat vragen die spullen veel aandacht zeg! Maar ja, je moet mee met je tijd...Misschien kan het echt geen kwaad dat de tiener even zonder is, bedenk ik in mezelf.

Maar dit live-dramaatje-pal-voor-mijn-neus gaf meteen een andere wending aan de voorleessessie want er was blijkbaar genoeg "gevaar" geweest zodat ik het geweer van schouder veranderde en bewust niet koos voor het thema van de jeugdboeken-week. Trouwens dat start eigenlijk toch maar pas vanaf de 15de maart.

Nee, de sessie zou over totaal iets anders gaan.

Ik vertelde mijn 2 enthousiaste meisjes dat er vandaag niet 1 maar zelfs 2 verrassingen zouden zijn, aan het eind van het voorlezen. En zie, nog voor dat de vrijwilliger van dienst het volkje beneden ging verzamelen om geordend binnen te komen in het voorleeslokaaltje had de "tam tam" zijn werk gedaan, sneller dan de sociale netwerken. Want...naast Kirgie en Maloeke doken er nog 6 andere kinderen op ! Wauw, en dat op een volzomerse dag in maart!

Eerst lazen we "Mispoes Loes is jarig" van Paul Van Loon voor. Poes Loes is bijna jarig en ze ziet van in de tuin hoe kater Sater heel geheimzinnig , met een grote doos en dito strik onder de arm, zijn huis binnen sluipt. Zoals de beste meisjes is de poes veel te benieuwd om nog lang te wachten en terwijl de kater slaapt gaat ze meteen op zoek naar zijn cadeau voor haar. Maar hoe slim ze ook zoekt, ze vindt, tot groot jolijt van mijn groepje, enkel briefjes "mis poes Loes", tja wie is de slimste: de poes of de kater??? Daarvoor moet je het boekje zelf maar lezen...Ik verklap "the clue" niet! Een paar meisjes kenden wel een leuk liedje over mis poes en dat zongen ze dan ook vol enthousiasme.

En dat bracht me meteen tot het tweede boekje: "Do re mi..." uit de kididoc-reeks. Echt een leuk boekje met uitklappende kartonnetjes enzovoort... De kinderen leerden heel wat voor hen nog onbekende instrumenten kennen op een erg speelse manier van raden en kijken en tekeningetjes openmaken en nog een blaadje omslaan om te zien wat er in dat aangehechte boekje juist stond. Nee, de lay out van dat boekje vol geheime kantjes en boordjes is een ware ontdekkingstocht op zichzelf!

En dan was het tijd voor verrassing nr 1 : ik had een hele tas Afrikaanse en andere muziekinstrumentjes bij en zo begonnen we er zelf aan. Er zat zelfs een keukenrasp met pollepel te bespelen tussen. Mijn assistent vrijwilliger die de orde zo wat handhaaft (want zo'n bende kan in deze tijden echt wel "het kot bijna afbreken") had een prima idee om er een geordend spelletje van te maken en dat lukte behoorlijk goed. Maar ze wilden allemaal ook wel eens

op mijn magische wawa tube spelen. Allez vooruit, op het einde mochten ze daar mee experimenteren. Die wawa tube wordt gebruikt bij meditaties omdat die rustgevende, harmonieuze golfklanken maakt als je hem tegen je oor houdt. En dat deden ze dan, elk om beurten bij elkaar. Ook mijn collega en ikzelf ontsnapten er niet aan.

Het voorleesuurkje zat er bijna op, dus hoog tijd voor verrassing nr 2 : Niet alleen Poes Loes is jarig, vertelde ik hen maar .....vandaag is het ook mijn verjaardag! En als jullie zingen dan ...wie weet??? Dat lieten ze zich geen twee keer zeggen. "Lang zal ze leven" weergalmde langs alle kanten in het anders, tijdens de huiswerkbegeleiding, zo gedisciplineerde lokaaltje... En dat moest natuurlijk ook gevierd worden met de eerste paaseitjes en wat paprika chips. Nee hoor, acht kinderen die met heel hun hartje "lang zal ze leven" voor je zingen, zo'n verjaardag kan echt niet meer stuk! En als je dan nog als de kers op de taart een spontaan impulsief zelfgemaakt cadeautje van een van de meisjes krijgt, die me later ook nog 1 van haar paaseitjes terug cadeau gaf, dan is zelfs zo'n verjaardag in de grote getallen, onvergetelijk!